

A látást elveszíteni tragikus. Főleg, ha nem egy velünk született rendellenességről van szó. Egy hirtelen, drasztikus változás. Az egyik alapvető érzékelési lehetőség megszűnik, ezzel együtt autonómia is.

A szabadságot csonkító a kontextus nemcsak az érzékelést veszi el az individuumtól, hanem arra kényszeríti, hogy éljen benne tovább. Az pedig kiszolgáltatott helyzetbe kerül. Bedarálja a rendszer. Néha suttyomban. Néha finoman. Néha brutálisan.

Ezt a fajta kiszolgáltatottságot mindenki máshogy éli meg. Van, aki őrjöng. Van, aki fogait csikorgatva küzd tovább. Van, aki megtörik, és beletörődik. A feldolgozás módszerei különbözőek lehetnek. De egy biztos: a paracetamol ezen nem segít.